

РЕШЕНИЕ

№ 2069

гр. София, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Златка Чолева
Розалина Г. Ботева

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело № 20211100511262 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение от 13.05.2021 г. по гр. д. № 3027/ 2021г. на Софийски районен съд, 76 състав, е признато за установено по отношение на “Р. 2” ООД съществуването на вземането на “ОМВ Б.” ООД за сумата 1916,01 лева, представляваща цена на доставени стоки по договор от 26.8.2019г. за издаване и ползване на ОМВ карта с рутекс функции, за което са издадени фактури №№ 1000372362/ 15.05.2020г., 1000375049/ 31.05.2020г., 1000642983/ 31.05.2020г., 1000380057/ 30.06.2020г., 1000385102/ 31.7.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 08.09.2020г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 327 ТЗ и сумата 2670.26 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 26.05.2020г.- 08.09.2020г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от "Р. 2" ЕООД (ответник по делото), с която се навеждат оплаквания за неправилност и необоснованост на постановеното решение. В жалбата са наведени доводи, че решението, в частта, в която е установено вземането на ищеца за обезщетение за забава над сумата 49,83 лева е недопустимо, тъй като първоинстанционният съд се е произнесъл свръхпетитум. Жалбоподателят поддържа, че ищецът не е провел пълно и главно доказване, че е изпълнил задълженията си по облигационното правоотношение. Заявеното искане е за

отмяна на решението и за отхвърляне на предявения иск.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от "ОМВ Б." ООД (ищец по делото), с който жалбата е оспорена. Въззиваемият заявява становище за тяхната неоснователност, тъй като в хода на производството ищецът е доказал основателността на претенцията си. Искането е за потвърждаване на решението.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, като съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно съединени иски за установяване вземането на ищеца, за което е издадена заповед за изпълнение. Предмет на предявения иск е вземането, за което на ищеца е издадена заповед за изпълнение, поради което следва да има пълно припокриване между обстоятелствата, посочени в заявлението за издаване на заповед за изпълнение и тези в исковата молба.

Конкретиката на случая сочи, че в заявлението за издаване на заповед за изпълнение ищецът е посочил, че претендира сумата 49,83 лева (37,15 лева + 12,68 лева), за която сума е издадена заповед за изпълнение. В исковата молба също се иска установяване на вземането на ищеца за посочената сума. С обжалваното решение съдът е признал за установено съществуването на вземането за обезщетение за забава в размер на 2670.26 лева. Изложеното обуславя извод, че с решението, в частта, в която е установено съществуването на вземането за обезщетение за забава в частта над сумата 49,83 лева до сумата 2670.26 лева, първоинстанционният съд се е произнесъл свръхпетитум и същото е недопустимо, и подлежи на обезсилване.

Релевантните към предмета на делото въпроси са наличие на валидно сключен договор за продажба, предаване на стоката, предмет на договора. Съгласно правилата на разпределение на доказателствената тежест, доказването на посочените обстоятелства е в тежест на ищеца.

От представения договор от 26.8.2019г. за издаване и ползване на ОМВ карта с рутекс функции се установява, че страните са сключили договор, съгласно който страните са определили максимален кредитен лимит при доставки чрез ОМВ карта в

размер на 5000 лева. Съгласно договора, купувачът се задължава да плати стойността на всички доставки, получени от него или от оправомощени от него лица чрез ОМВ карта в срок до 8 дни от издаване на фактури, включени или приложени към обобщената справка на общата дължима сума. Страните са постигнали съгласие фактурирането на общото количество да се извършва два пъти месечно.

За установяване на доставката на гориво по делото са събрани писмени доказателства и е назначена съдебно- счетоводна експертиза.

Установява се, че ищецът е издал фактури №№ 1000372362/ 15.05.2020г. за сумата 1261,61 лева, с падеж 25.05.2020г., 1000375049/ 31.05.2020г. за сумата 507 лева, с падеж 10.06.2020г., 1000642983/ 31.05.2020г. за сумата 97 лева, с падеж 10.06.2020г., 1000380057/ 30.06.2020г. за сумата 25,20 лева, с падеж 10.07.2020г., 1000385102/ 31.7.2020г. за сумата 25,20 лева, с падеж 10.07.2020г. Посочените фактури не носят подписи на страните.

В производството пред въззивния съд е прието заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвено на база предоставени от НАП счетоводни документи. От същото се установява, че процесните фактури са осчетоводени в счетоводството на ищеца. Ответникът е осчетоводил фактура № 1000372362/ 15.05.2020г. за сумата 1261,61 лева и същата е включена в справката- декларация за м. май 2020г. Останалите фактури не са осчетоводени от ответника и същият не е ползвал данъчен кредит за тях.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Процесната искова претенция се основава на твърдения за неизпълнени от ответника договорни задължения за заплащане стойността на доставени от ищеца стоки по договори за покупко- продажба на папки, за които суми ищецът е издал процесните фактури.

Конкретиката на случая сочи, че отношенията между страните са се развили на плоскостта на договор за продажба. Договорът за търговска продажба на движими вещи, съгласно чл. 318, ал.1 ТЗ е консенсуален. Сключването му предполага постигане на съгласие между страните - продавач и купувач, относно съществените елементи от съдържанието на сделката, а такива са вещта /стоката/, обект на продажба и цената. С постигането на съгласие, за продавача възниква задължението да заплати уговорената цена. Поради консенсуалния характер на сделката предаването на вещта и плащането на цената не са елемент от фактическия състав на търговската продажба, а са относими към изпълнението на произтичащите от договора задължения, като при липса на други договорености - чл. 327, ал.1 ТЗ поставя плащането в зависимост от предаването.

Основните права и задължения на страните по търговската продажба се

покриват с тези на обикновената продажба- продавачът дължи прехвърляне на собствеността и предаването на стоката, предмет на договора, а купувачът е длъжен да плати цената и да получи стоката

От представения договор се установява, че между страните е сключен договор за продажба, по силата на който, ищецът поел задължение да достави гориво на ответника, а последния- да плати цената на същото. Договорът е подписан от страните, поради което следва да се приеме, че волеизявленията в него са направени от лицата, посочени в тях.

Трайно установена е практиката на ВКС, че фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговското дружество –ответник, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. В т.см. [решение № 211/30.01.2012 г.](#) по т. д. № 1120/2010 г., II ТО, решение № 109/07.09.2011 г. по т. д. № 465/2010 г., II ТО, решение № 92/07.09.2011 г. по т. д. № 478/2010 г., II ТО, решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010 г., I ТО, решение № 118/05.07.2011 г. по т. д. № 491/2010 г. на II ТО, решение № 71/08.09.2014 г. по т. д. № 1598/2013 г., II ТО. Нещо повече, според приетото в решение № 42/2010 г. по т. д. № 539/2009 г. на II ТО, решение № 92/2011 г. по т. д. № 478/2010 г. на II ТО и решение № 47/2013 г. по т. д. № 137/2012 г. на II ТО, дори да се счете, че издадената фактура е неистинска /неавтентична/ или е останала неподписана за "получател" от купувача по договора за търговска продажба, тя може да послужи като доказателство за възникване на отразените в нея задължения, ако съдържа реквизитите на съществените елементи на конкретната сделка, отразена е счетоводно от двете страни, както и е ползван данъчен кредит.

При съобразяване на цитираната по-горе съдебна практика и въз основа на анализ на ангажираните по делото писмени доказателства и приетата съдебно-счетоводна експертиза, съдът приема за доказано в производството, че страните са били обвързани от договор за доставка на стоки, като в изпълнение същите ищецът е доставил, а ответникът е приел описаните във фактура № 1000372362/ 15.05.2020г. за сумата 1261,61 лева стоки. С осчетоводяването от ответника на процесните фактури в месеците на издаването им по сметка "Доставчици" по партида на ищеца, включването им в дневниците за покупки и продажби за ЗДДС и ползването на данъчен кредит за същите, ответникът е удостоверил, че стоката е приета. Осчетоводяването от ответното дружество на фактурите, издадени от ищеца, което се установи от заключението на изготвената ССчЕ, по своята същност представлява действие по признание, изразено от купувача чрез конклюдентни действия и на това, че в негова тежест е възникнало задължението за заплащане на покупната цена, което включва в себе си и признание на обстоятелството, че продавачът е доставил уговореното количество стоки, тъй като единствено при настъпване на този факт по сделката за продажба възниква

задължението за заплащане на цена. В този смисъл е и практиката на ВКС, решение № 23/07.02.2011 г. по т. д. № 588/2010 г. на ВКС, II т. о., определение № 336/10.06.2010 г. по т. д. № 90/2010 г. на ВКС, II т. о., определение № 708/02.11.2011 г. по т. д. № 82/2011 г. на ВКС, II т.о., което обуславя извод за основателност на иска за установяване вземането на ищеца за цена на стоките, за които е издадена посочената фактура.

По отношение на стоките, предмет на фактури №№ 1000375049/ 31.05.2020г. за сумата 507 лева, с падеж 10.06.2020г., 1000642983/ 31.05.2020г. за сумата 97 лева, с падеж 10.06.2020г., 1000380057/ 30.06.2020г. за сумата 25,20 лева, с падеж 10.07.2020г., 1000385102/ 31.7.2020г. за сумата 25,20 лева, с падеж 10.07.2020г. не са представени доказателства, че са доставени на ответника. В тази връзка следва да се посочи, че липсва презумпция, според която неподаването на отговор в срок прави иска основателен или че освобождава ищеца от доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК. Доколкото между страните не е налице спор, че между тях е сключен договор, а спорно е това дали са конкретните доставки са извършени, обстоятелството дали с картата са извършени други доставки, цената по които в платена от ответника, е ирелевантно за извода доставена ли е стоката, предмет на процесните фактури. Предвид изложеното искът за установяване вземането за цената им следва да бъде отхвърлен.

С оглед основателността на предявения главен иск за сумата 1261,61 лева, се явява частично основателен и предявеният акцесорен иск за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва. Конкретиката на случая сочи, че падежът е уговорен на определен ден, поради което, съобразно правилото на чл. 84, ал. 1 ЗЗД, ответникът е изпаднал в забава след изтичане му.

Първоинстанционният съд е достигнал до друг извод по отношение на установяване вземането на ищеца за цена на стоките, за които са издадени фактури №№ 1000375049/ 31.05.2020г. за сумата 507 лева, 1000642983/ 31.05.2020г. за сумата 97 лева, 1000380057/ 30.06.2020г. за сумата 25,20 лева, 1000385102/ 31.7.2020г. за сумата 25,20 лева, което налага отмяна на решението в посочената част и отхвърляне на иска. В частта, в която предявеният иск за установяване на вземането на ищеца за сумата 1261,61 лева, представляваща цена на стоки, въз основа на договор за продажба, за които е издадена фактура № 1000372362/ 15.05.2020г., обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора, следва да бъде пререшен въпросът за разноските в заповедното и първоинстанционното производство. Решението следва да бъде отменено и в частта, в която на ищеца са присъдени разноски за заповедното и първоинстанционното производство, съответно над сумата 257,21 лева до сумата

389,32 лева, за заповедното производство, и сумата 321,95 лева до сумата 828,62 лева, за първоинстанционното производство. За въззивното производство разноси се следват и на двете страни. Такива са поискани своевременно само от въззиваемия и са представени доказателства за извършването им. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в тежест на въззивника следва да се възложи сумата 288,44 лева, представляваща направени във въззивното производство разноси за възнаграждение на вещо лице и адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение от 13.05.2021 г. по гр. д. № 3027/ 2021г. на Софийски районен съд, 76 състав, **в частта**, в която е признато за установено по отношение на “Р. 2” ООД, с ЕИК **** съществуването на вземането на “ОМВ Б.” ООД, с ЕИК **** за обезщетение за забава над сумата над сумата 49,83 лева до сумата 2670.26 лева, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.09.2020г. по ч.гр.д. № 43112/ 2020г., по описа на Софийския районен съд, 176 състав, **като недопустимо**.

ОТМЕНЯ решение от 13.05.2021 г. по гр. д. № 3027/ 2021г. на Софийски районен съд, 76 състав, **в частта**, в която е признато за установено по отношение на “Р. 2” ООД, с ЕИК **** съществуването на вземането на “ОМВ Б.” ООД, с ЕИК **** за цена на стоки, съгласно договор от 26.8.2019г. за издаване и ползване на ОМВ карта с рутекс функции, над сумата 654,40 лева до сумата 1916,01 лева, за което са издадени фактури №№ 1000375049/ 31.05.2020г. за сумата 507 лева, 1000642983/ 31.05.2020г. за сумата 97 лева, 1000380057/ 30.06.2020г. за сумата 25,20 лева, 1000385102/ 31.7.2020г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 327 ТЗ за сумата 25,20 лева и за обезщетение за забава над сумата 12,68 лева до сумата 49,83 лева, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.09.2020г. по ч.гр.д. № 43112/ 2020г., по описа на Софийския районен съд, 176 състав, **както и в частта**, в която “Р. 2” ООД, с ЕИК **** е осъден да плати на “ОМВ Б.” ООД, с ЕИК **** разноси в производството по ч.гр.д. № 43112/ 2020г., 176 състав над сумата 257,21 лева до сумата 389,32 лева, и в производството по гр.д. № 3027/ 2021г. на Софийски районен съд, 76 състав над сумата 321,95 лева до сумата 828,62 лева, **като вместо това постановява**

ОТХВЪРЛЯ предявените от “ОМВ Б.” ООД, с ЕИК **** против “Р. 2” ООД, с ЕИК **** обективно кумулативно съединени иски за установяване съществуването на вземането на “ОМВ Б.” ООД, с ЕИК **** за цена на стоки, съгласно договор от 26.8.2019г. за издаване и ползване на ОМВ карта с рутекс функции, над сумата 654,40 лева до сумата 1916,01 лева, за което са издадени фактури №№ 1000375049/ 31.05.2020г. за сумата 507 лева, 1000642983/ 31.05.2020г. за сумата 97 лева,

1000380057/ 30.06.2020г. за сумата 25,20 лева, 1000385102/ 31.7.2020г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 327 ТЗ за сумата 25,20 лева и за обезщетение за забава над сумата 12,68 лева до сумата 49,83 лева, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.09.2020г. по ч.гр.д. № 43112/ 2020г., по описа на Софийския районен съд, 176 състав, **като неоснователни.**

ПОТВЪРЖДАВА решение от 13.05.2021 г. по гр. д. № 3027/ 2021г. на Софийски районен съд, 76 състав, **в частта**, в която е признато за установено по отношение на “Р. 2” ООД, с ЕИК **** съществуването на вземането на “ОМВ Б.” ООД, с ЕИК **** за сумата 1261,61 лева, представляваща цена на стоки, съгласно договор от 26.8.2019г. за издаване и ползване на ОМВ карта с рутекс функции, за което е издадена фактура № 1000372362/ 15.05.2020г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 327 ТЗ и сумата 37,15 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 26.05.2020г.-08.09.2020г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.09.2020г. по ч.гр.д. № 43112/ 2020г., по описа на Софийския районен съд, 176 състав.

ОСЪЖДА “Р. 2” ООД, с ЕИК **** да плати на “ОМВ Б.” ООД, с ЕИК **** сумата 288,44 лева, представляваща разноски за въззивното производство, основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____